

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gzz 66/05
13.07.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Dragice Marjanović, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković - Jovanović i Nadežde Radević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv tuženog BB, koga zastupa BV, advokat, radi naknade štete, rešavajući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca podignutog protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. broj 3595/04 od 18.11.2004. godine, u sednici veća održanoj 13.7.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Gt.I broj 37/05 od 21.2.2005. godine, podignut protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. broj 3595/04 od 18.11.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. broj 3619/03 od 17.5.2004. godine obavezan je tuženi da tužiocu isplati na ime naknade materijalne štete 10.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.7.2000. godine pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 16.900,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, a sve u roku od 15 dana pod pretnjom izvršenja.

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu Gž. broj 3595/04 od 18.11.2004. godine usvojena je žalba tuženog pa je preinačena napred navedena presuda prvostepenog suda tako što je odbijen tužbeni zahtev tužioca i tužilac obavezan da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 15.600,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate u roku od 15 dana pod pretnjom izvršenja.

Protiv navedene presude drugostepenog suda Republički javni tužilac je blagovremeno podigao zahtev za zaštitu zakonitosti zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući drugostepenu presudu u vezi sa članom 401. i 408. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud je našao da zahtev za zaštitu zakonitosti nije osnovan.

Pobijana presuda nije doneta uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a u zahtevu za zaštitu zakonitosti se ne ukazuje na postojanje drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tuženi je na dan 12.4.2000. godine oštetio prednju haubu na tužiočevom putničkom automobilu. Tužilac je izvršio popravku oštećenog vozila u autolakirerskoj radnji vlasnika VV, koji mu je za te radove naplatio 10.000,00 dinara i izdao račun dana 14.7.2000. godine na iznos od 23.000,00 dinara, jer je tom prilikom vršio i druge popravke na tom automobilu koje nisu bile predmet oštećenja od strane tuženog. Tužilac je podnosio tužbu protiv tuženog radi naknade predmetne štete 25.10.2001. godine, kojom je tražio isplatu naknade štete u iznosu od 18.000,00 dinara, ali je tu tužbu povukao, što je konstatovano rešenjem suda od 2.4.2003. godine.

Prvostepeni sud ocenjujući prigovor zastarelosti potraživanja tužioca zaključuje da je tužilac podnošenjem tužbe od 25.10.2001. godine, bez obzira što je ista povučena, prekinuo tok zastarelosti, te da se počev od tog dana tužiocu računa novi rok za naknadu štete u smislu člana 376. ZOO. Međutim, pravilno je stanovište drugostepenog suda da u smislu člana 389. stav 1. ZOO nije nastupio prekid zastarelosti podizanjem tužbe od 25.10.2001. godine od koje je tužilac kasnije odustao, već je nastupila zastarelost potraživanja tužioca za naplatu predmetne štete u smislu člana 376. ZOO, jer je od dana nastanka štetnog događaja 12.4.2000. godine, kada je tužilac i saznao za predmetnu štetu, do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari (7.5.2003. godine) proteklo više od tri godine.

Naime, odredbom člana 376. stav 1. ZOO predviđeno je da potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo. U konkretnom slučaju, suprotno navodima u zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca, ovaj sud nalazi da je tužilac saznao za štetu na dan nastanka štetnog događaja a ne na dan kada mu je ispostavljen račun autolimarske radnje od 14.7.2000. godine. Saznanje za materijalnu štetu treba shvatiti tako da su tužiocu bili dostupni svi elementi za saznanje o šteti i njenom opsegu, kao i podaci o tome ko je štetnik s podacima potrebnim za preduzimanje odgovarajućih radnji prema njemu. To dalje znači da za tužioca zastarevanje ne bi teklo od dana nastanka štetnog događaja do 14.7.2000. godine, da nije bilo moguće zbog nesavladivih prepreka da sudskim putem zahteva ispunjenje obaveze, što ovde nije slučaj. Naprotiv, tužilac je mogao istoga dana kada se i desio štetni događaj da u postupku obezbeđenja dokaza preko suda utvrdi visinu nastale štete ili da za obim štete sazna na

.....
drugi način kod ovlašćenog servisa za popravku vozila. Sam tužilac saslušan kao stranka u toku postupka je izjavio da je ogrebotinu na kolima popravio kod majstora autolakirera i limara nedelju dana posle oštećenja, te ukoliko bi se prihvatilo da je tužilac i tada saznao za visinu štete, pravo na naknadu te štete je zastarelo shodno odredbi člana 376. ZOO.

Sa napred navedenih razloga, a na osnovu člana 400. stav 1. i člana 408. Zakona o parničnom postupku zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca je odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u izreci.

Predsednik veća – sudija

Dragica Marjanović, s.r.

Za tačnost otpravka

OK